

Arrest

nr. 337 253 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die voormelde partij op 3 december 2025 heeft ingediend om voormelde vordering tot schorsing versneld te doen behandelen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. KALIN en A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2025 diende verzoekster, die verklaart van Iraanse origine te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2025 werd verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 1 juli 2025 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten, die op 4 juli 2025, op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening, instemden met dit verzoek tot overname.

Op 10 juli 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). De gemachtigde besloot met name dat niet België, maar Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26quater is de thans bestreden akte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Art. 39/85 § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De gewone schorsingsprocedure zal te laat komen en niet effectief zijn. Het wordt niet betwist dat verzoekster zich thans inderdaad in een gesloten centrum bevindt. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief

afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Wat betreft het middel zoals uiteengezet in de vordering tot het bekomen van voorlopige maatregelen, waar verzoekster wijst op een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM indien zij gedwongen wordt overgedragen aan Duitsland zonder dat haar beroep tegen het overdrachtsbesluit ten gronde is afgehandeld, wijst de Raad er nog op dat verzoekster met de huidige vordering beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Bovendien kan zij in haar betoog dat zij na overdracht het belang zou verliezen bij haar annulatieberoep, of dat het voorwerp van haar beroep zou verdwijnen, niet gevolgd worden.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-verordening stelt immers als volgt:

“3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.” (eigen onderlijnen)

Artikel 30, 2 van de Dublin III-verordening luidt bovendien als volgt:

“2. Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt aldus rechtstreeks uit de voormelde bepalingen van de Dublin III-verordening dat zelfs al zou verzoekster overgedragen worden, ook nadien de beslissing – in geval een onwettigheid wordt vastgesteld – kan vernietigd worden en dit als gevolg heeft dat België haar onmiddellijk terug moet nemen. Dit zou dan op kosten van de Belgische staat moeten gebeuren.

Bijgevolg behoudt verzoekster na overdracht haar belang, en kan ze ook nog een direct voordeel halen uit de vernietiging ervan, met name dat België haar onmiddellijk zou moeten terugnemen en dit op kosten van de Belgische staat (in die zin: RvS 7 juni 2016 nr. 234.968)

Artikel 6 van het EVRM is verder volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

In een enig middel in de oorspronkelijke vordering tot schorsing in de zaak RvV 345 163 voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18 (1) b en 22 van de Dublin III-verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 5.6, 18 (1) b en 22 van de Dublin III-verordening schendt, dermate dat deze onderdelen van het middel prima

facie onontvankelijk zijn. Hoe dan ook is in casu artikel 18 (1) b niet aan de orde, aangezien dit betrekking heeft op een zaak met een hangend internationaal beschermingsverzoek (hierna: VIB) in Duitsland, terwijl verzoekster met een visum naar Duitsland is gegaan en daar geen VIB heeft ingediend.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De motieven in rechte en in feite van het overdrachtsbesluit kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De motivering verschaft verzoekster voldoende de mogelijkheid om op nuttige en geïnformeerde wijze op te komen tegen de motieven van de bestreden beslissing en inzake een eventuele grief op grond van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster prima facie geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekster (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoekster van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoekster om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoekster naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In casu voert verzoekster aan dat er zich systematische tekortkomingen voordoen in het Duitse asielsysteem. Ze houdt voor dat de gemachtigde maar een partiële lezing heeft gedaan van het AIDA-rapport, dermate dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is. Verzoekster gaat daarbij in op een tekort aan huisvesting, langdurig verblijf in collectieve opvangcentra met weinig privacy of kookfaciliteiten en vuil sanitair, het feit dat bepaalde opvangcentra verafgelegen liggen en dit reiskosten en andere ongemakken met zich meebrengt, integratiemoeilijkheden voor erkende vluchtelingen en moeilijke toegang tot juridische en sociale bijstand.

Wat betreft de gezondheidszorg citeert verzoekster een passage uit het AIDA-rapport aangaande de wachttermijn van drie jaar tijdens dewelke men enkel dringende medische hulp krijgt. Zij gaat ook in op toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming en racistisch geweld. Vervolgens gaat verzoekster in op het niet respecteren van het non-refoulementbeginsel, waarbij zij citeert uit vele bronnen van 2018, 2019, 2020, 2023 en 2024. Verzoekster kaart daarnaast ook de trage procedure om gezinshereniging aan. Ze gaat verder ook in op een aantal maatregelen die de Duitse overheid heeft genomen inzake Afghaanse en Syrische verzoeken om internationale bescherming en het feit dat aan verzoekers om internationale bescherming, voor wie een andere lidstaat onder de Dublin III-verordening verantwoordelijk is, maar twee weken hulp wordt uitgekeerd. Verzoekster ziet in het voorgaande een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. Ze concludeert dat de tekortkomingen door de gemachtigde niet goed zijn “aangepakt” en dat geen of maar gedeeltelijk is rekening gehouden met objectieve en recente informatie waarin de Duitse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld. Daarom is geen zo grondig mogelijk onderzoek gebeurd naar een risico op een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM. Naast een schending van de formele motiveringsplicht, ziet verzoekster ook een schending van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster had de gemachtigde toepassing moeten maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

De Raad stelt vooreerst vast dat toen verzoekster door de gemachtigde werd gehoord op 30 juni 2025 over de redenen waarom zij zich verzet tegen een overdracht aan Duitsland, zij verklaarde vrienden in België te hebben, die haar gesproken hebben over de goede reputatie van België, waar er meerdere talen worden gesproken. Verzoekster vond dat een voordeel, want zij houdt van talen. In haar gesprek met de ICAM-coach van 14 juli 2025 herhaalt verzoekster dat ze België heeft gekozen “*par préférence de coeur*”. In een volgend gesprek met de ICAM-coach van 18 juli 2025 verklaart verzoekster opnieuw niet naar Duitsland te willen gaan omdat ze daar een repatriëring riskeert en de meerderheid van haar kennissen en vrienden in België wonen.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster in deze gesprekken geuit dat ze niet naar Duitsland wil omwille van de thans in het verzoekschrift aangehaalde redenen, zodat er prima facie geen verband is tussen haar betoog in het verzoekschrift en haar eerdere verklaringen.

Het enige element van het huidig betoog dat mogelijk strookt met haar verklaringen, is de geuite vrees om gerepatriëerd te worden. In dit verzoekschrift heeft verzoekster het over de vrees op een schending van het non-refoulementbeginsel. Echter, de informatie die verzoekster aanhaalt, heeft betrekking op het beletten door de Duitse autoriteiten dat mensen de grens oversteken en het terug uitwijzen zonder de beschermingsbehoeften te hebben onderzocht. Daarbij wordt evenwel geciteerd uit sterk verouderde bronnen van 2018 en 2019. Ook het citaat uit het AIDA-rapport betreft een verouderd rapport. In geen geval neemt de Raad aan dat het feit dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met (sterk) verouderde bronnen in zijn motivering, een schending zou uitmaken van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster aanvoert.

In het huidige AIDA-rapport, waarnaar de gemachtigde verwijst in de beslissing, wordt evenwel bevestigd dat interne grenscontroles met andere lidstaten voorkomen en er wordt inderdaad kritiek gegeven op het feit dat gevallen van illegale push-backs niet zijn uitgesloten. Echter, de Raad kan verzoekster niet volgen in haar standpunt dat dit risico in haar geval aan de orde is. Het gehele fenomeen wordt immers beschreven als een problematiek aan de Duitse grenzen, voor mensen die aan de grens internationale bescherming willen vragen, en dan in hoofdzaak de grens tussen Oostenrijk en Duitsland. Verzoekster zal echter op gecontroleerde wijze, en na uitdrukkelijk akkoord van de Duitse autoriteiten op 4 juli 2025 met haar overname op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening, worden overgedragen. Er blijkt niet uit het actuele AIDA-rapport, dat er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster als Dublinterugkeerder bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen (zie in die zin ook HvJ 29 februari 2024, C-392/22).

De Raad volgt dan ook de motieven in de bestreden beslissing dat verzoekster na overdracht een VIB zal kunnen indienen, indien ze dat wenst en dat dit VIB zal worden onderzocht alvorens ze eventueel zou verwijderd worden naar Iran. De gemachtigde kon ook terecht motiveren dat er geen aanwijzingen zijn dat

Dublinterugkeerders problemen ondervinden om toegang tot de procedure te krijgen, of problemen ondervinden met andere zaken; dit vindt immers steun in het AIDA-rapport.

De Raad wijst er ook op dat blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld in de arresten 'AME t. Nederland' van 5 februari 2015 en 'AS t. Zwitserland' van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en werkelijk van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling sprake is en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van de betrokkene.

Het Hof van Justitie stelt in de recente rechtspraak ook steeds meer dat onder een schending van artikel 4 van het Handvest in Dublinzaken moet worden verstaan (wat betreft de algemene situatie in een lidstaat): "maatregelen of praktijken die [een verzoeker] zouden blootstellen aan een situatie van zeer verregaande materiële ontberingen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of die hem in een toestand van vernedering zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, door hem in een situatie te brengen die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, respectievelijk punten 85 en 87 en 91-93)." (HvJ 29 februari 2024, C-392/22, pt 63) (eigen onderlijnen).

Dienaangaande wenst de Raad dan ook op te merken dat uit het betoog dat verzoekster, hoger samengevat, heeft gebracht aangaande de afgelegen opvangcentra, het lang verblijf in collectieve centra, het niet zelf mogen koken, de beperkte kookfaciliteiten, de problematiek van privacy, van sanitair, de vertraging van registratie, toegang tot de gezondheidszorg die de eerste drie jaren beperkt is tot dringende medische hulp en de toegang tot de arbeidsmarkt niet kan blijken dat die zodanig zouden zijn dat verzoekster zou worden blootgesteld aan een situatie van zeer verregaande materiële ontberingen die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid, of die haar in een toestand van vernedering zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Er blijkt uit de door verzoekster aangehaalde info dat steeds toegang tot 'bed, bad en brood' in Duitsland wordt gewaarborgd en verzoekster heeft ook in haar Dublingehoor geen enkel gezondheidsprobleem aangehaald, noch enig probleem inzake opvang of toegang tot de arbeidsmarkt in Duitsland.

Waar verzoekster het heeft over de massale instroom van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, is er juist blijkens de recentere AIDA-rapporten van 2024 en 2025 sprake van een aanzienlijke daling tussen 2023 en 2024 van het aantal VIB's.

Verzoekster citeert ook een hele passage aangaande de integratiemoeilijkheden voor erkende vluchtelingen. Verzoekster heeft evenwel niet de hoedanigheid van erkende vluchteling, zodat dit niet relevant is voor haar. Bovendien benadrukt verzoekster dat erkende vluchtelingen soms moeten leven in noodopvangcentra of collectieve centra wegens krapte op de woningmarkt, terwijl in bepaalde gevallen ook het wonen in flats niet direct beter is dan in collectieve centra. Opnieuw blijkt niet dat deze categorie van mensen, zonder huisvesting zou zitten en dus is ook voor hen niet voldaan aan de vereiste (voor een schending van artikel 4 van het Handvest) van zeer verregaande materiële ontberingen die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, noch blijkt hieruit voor een volwassen vrouw zoals verzoekster dat dit negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid, of die vernederend zouden kunnen zijn.

Waar er zich mogelijk in het verleden wel een ernstig probleem stelde op vlak van opvang in 2021 waarbij men soms werd gedwongen in tenten te verblijven aan de luchthaven in Berlijn en Bremen, die niet afdoende beschermden tegen de koude en velen ziek werden en Covid 19 welig tierde, is die situatie niet langer aan de orde. Er is volgens de bron van verzoekster niet langer sprake van opvang in tenten. Ook al wordt nog in het meest recente AIDA-rapport bevestigd dat ook in enkele opvangcentra de situatie slecht is omwille van gebrek aan schoon sanitair, geuroverlast, ratten, vertraging van registratie, volgt de Raad het standpunt van de gemachtigde dat die tekortkomingen specifiek zijn voor bepaalde centra en variabel al naargelang het centrum. Er is bijgevolg geen sprake van systematische tekortkomingen die kunnen gekwalificeerd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Op het vlak van juridische bijstand blijkt dat Duitsland een hele evolutie heeft doorgemaakt waarbij verzoekster zelf aanhaalt dat sinds 2019 elke verzoeker om internationale bescherming toegang heeft tot gratis advies omtrent de asielpcedure, dat is voorzien door erkende instellingen. Sedert 2023 heeft men recht op juridische steun gedurende de hele procedure, met recht op advies omtrent de beroepsmogelijkheden tegen asielbeslissingen. De problematiek die actueel nog aangehaald wordt, betreft een mogelijk lange afstand naar een adviescentrum of advocaat, maar hieruit kan geen ernstig probleem van

toegang tot juridische bijstand worden afgeleid. Waar verzoekster aanhaalt dat kosteloze rechtsbijstand in de administratieve fase niet gegarandeerd is, blijkt uit artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) dat de lidstaten er enkel moeten voor zorgen dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Er is dus geen vereiste dat men ook tijdens de administratieve procedure wordt bijgestaan door een advocaat, dermate dat die regelgeving in lijn is met het Unierecht en aldus zeker geen systeemfout uitmaakt.

Wat betreft de juridische bijstand in de beroepsfase, wijst verzoekster op het voorwaardelijk karakter ervan. Er blijkt evenwel dat die voorwaarden betrekking hebben op de kwalificatie van degene die het advies verschaft. Het moet gaan om wettelijk gekwalificeerde personen. De Raad kan hier bezwaarlijk een systeemfout uit afleiden.

Verzoekster gaat ook uitgebreid in op racistisch geweld tegen verzoekers om internationale bescherming, opvangcentra en vreemdelingen in het algemeen. Echter zij citeert uitvoerig uit bronnen van 2018, 2019, 2020, 2021 en 2022. Met deze verouderde bronnen kan verzoekster niet aantonen dat zij hiervoor niet bij de Duitse overheid terecht zou kunnen voor de nodige bescherming. Waar verzoekster wel recentere bronnen aanhaalt, kan de Raad hierin niet lezen dat de Duitse overheid ongevoelig zou blijven voor de problematiek van xenofobie en racisme en hiertegen niet zou optreden. Het enige artikel dat uitspraak doet over een inefficiënte reactie van de overheid, van Amnesty International, dateert van 2016 en is dus ook sterk verouderd.

Waar verzoekster nog ingaat op een aanscherping van de Duitse asielprocedure en louter verschillende citaten aanhaalt, wederom uit oude bronnen van 2019 en 2020, komt het haar toe concreet aan te voeren waarom die elementen zouden moeten aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht naar Duitsland. Het aanscherpen van de asielprocedures is immers een feit in elke lidstaat van de Europese Unie, evenals in België.

Verzoekster benadrukt ook passages uit citaten uit het jaarrapport van Amnesty International van 2024, gepubliceerd in april 2025, die het hebben over de bedoeling van de Duitse autoriteiten om terug over te gaan tot repatriëringen van Afghanen en Syriërs, het afschaffen van uitkeringen voor personen voor wie een andere lidstaat onder de Dublin III-verordening verantwoordelijk is, het niet langer verschaffen van humanitaire verblijfstitels aan Afghanen en de schorsing van de behandeling van beschermingsverzoeken van Syriërs. Dat alles is evenwel volledig irrelevant voor verzoekster, die van Iraanse nationaliteit is en voor wie Duitsland wel de verantwoordelijke lidstaat is en dit ook uitdrukkelijk heeft aanvaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Duitsland. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Duitsland (2024), *"laatste update in 2025"* zoals dit tot stand kwam binnen *"het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"* en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekster niet aantoont dat de recente inlichtingen waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoekster aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest, incorrect zijn of dat de gemachtigde op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, maar heeft vastgesteld dat dit niet blijkt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout blijkt prima facie niet.

Artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-verordening luidt, het weze herhaald, als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verder luidt artikel 17 (1), eerste lid van de Dublin III-verordening als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde de overdrachten naar Duitsland in het algemeen zou moeten stoppen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voornoemde elementen de toepassing van artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-verordening vereisen en dat de bestreden beslissing dit artikel schendt door Duitsland aan te merken als de staat die verantwoordelijk is voor haar asielverzoek. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekster te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-verordening.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt aldus prima facie niet. Evenmin wordt een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

Ter zitting voert de raadvrouw van verzoekster aan dat ook een schending van artikel 8 van het EVRM zal voorliggen in geval van overdracht naar Duitsland. Ze legt een kopie voor van een deel van het attest van immatriculatie (hierna: het AI) van de heer S.S.S. van Iraakse nationaliteit, en toont ook het andere deel van het AI op haar gsm. Vervolgens legt ze ook een afdruk van een e-mail voor van 4 december 2025 waarin de man verklaart dat hij de vriend is van verzoekster, hij niet ten laste is van de overheid, zijn eigen huis heeft, gemakkelijk bereikbaar is voor werk, kan helpen en zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van haar wil opnemen als de overheid hem de kans geeft.

Verweerder repliceert dienaangaande op zitting dat met deze summiere elementen geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De Raad stelt vast dat de raadvrouw niet kan antwoorden op de vraag hoe lang het koppel samen is. Er blijkt bovendien dat mevrouw pas sedert juni 2025 op het Belgisch grondgebied is. Er kan bijgevolg nog niet lang sprake zijn van een duurzame relatie. De vereiste van een stabiele de facto partnerrelatie is prima facie, met de enkele elementen die voorliggen, niet afdoende aangetoond. De Raad volgt dan ook verweerders standpunt dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. In een dergelijk geval dient geen belangenafweging te gebeuren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van een ernstig middel, is bijgevolg niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer RvV 345 163 en geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het rolnummer RvV 345 163, wordt verworpen.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES